

NIMMER

Nim mer

ROSEMARY HART

NIMMER

www.rosemary-hart.com

Eerste uitgave 2025

Copyright© 2025 Rosemary Hart Books

Auteur: Rosemary Hart

Omslagontwerp: Marieke Veringa

Zetwerk: Mariska Maas, Rubre Art

Romantische roman

Fantasy roman

Thriller

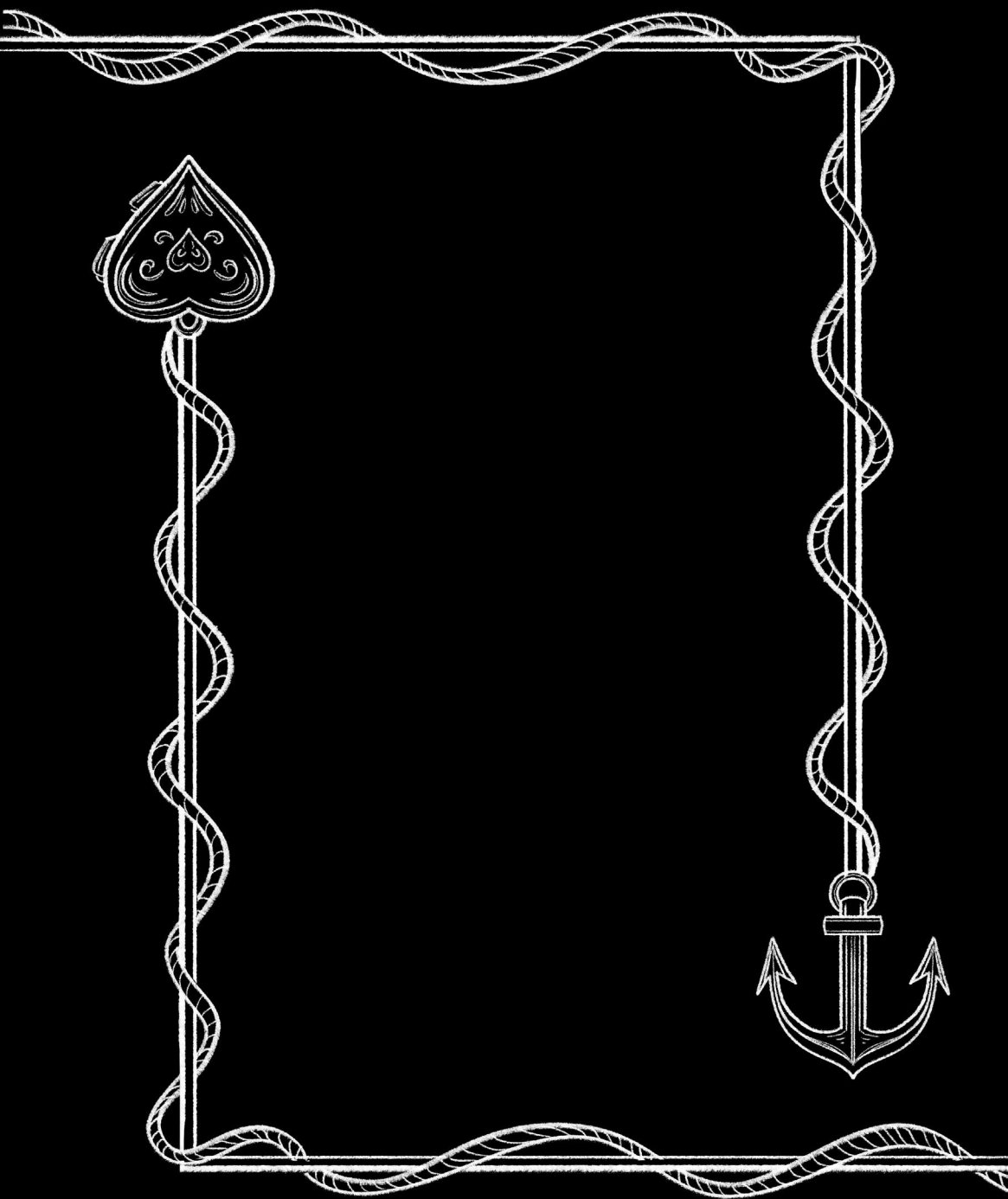
ISBN: 9798230134442

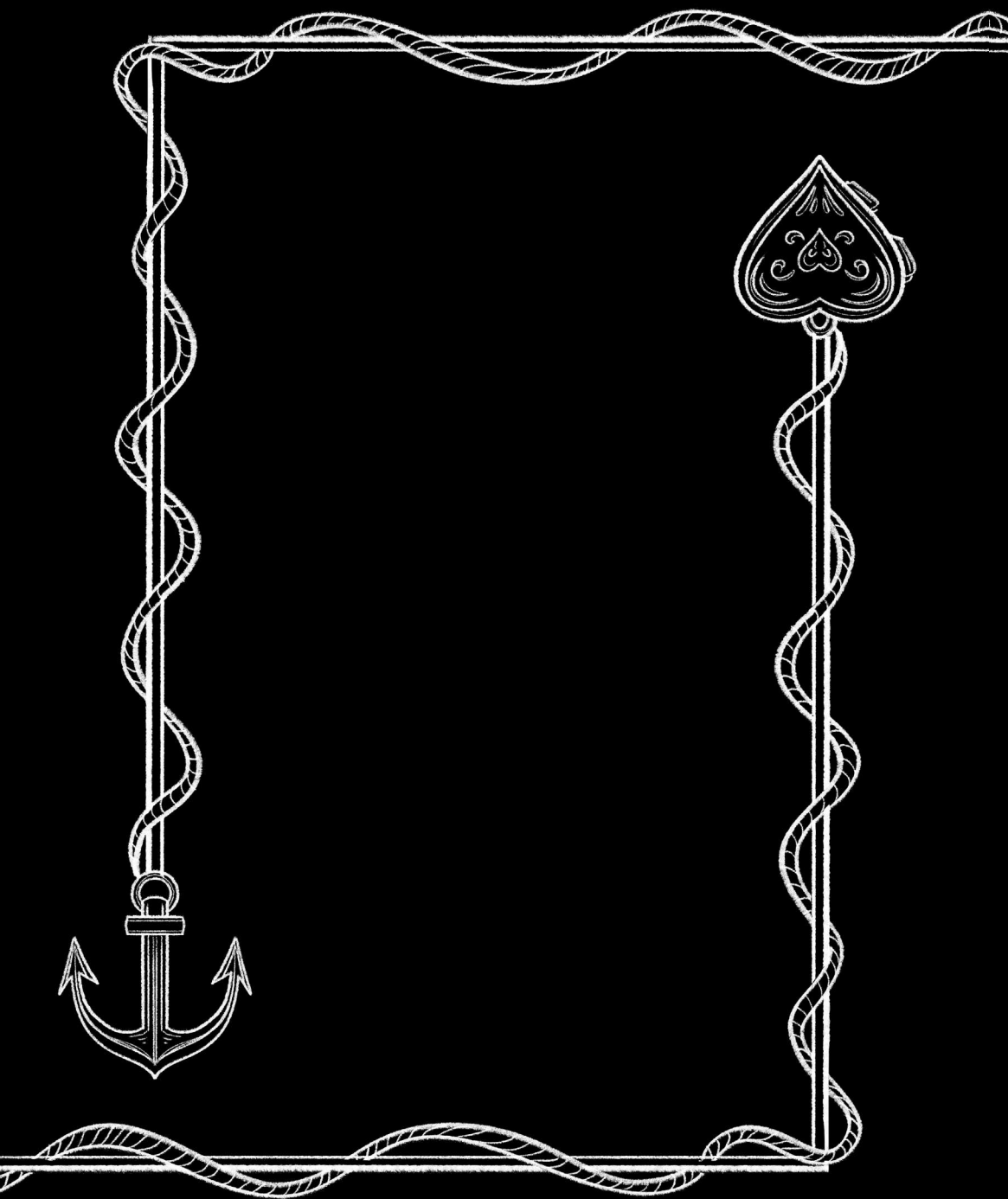
NUR 343

NUR 334

NUR 332

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

LONDEN, 1791

ROSEMARY HART

dwarrelende stof in de lucht vangen en stel me voor hoe de muziek het allemaal rond mijn moeders hoofd laat dansen als wervelende sterren.

‘Ze noemen het *Red, Red Rose*,’ zegt Moeder, terwijl ze haar vingers langzaam over de toetsen beweegt.

‘Maar deze ken ik al,’ zeg ik.

‘Aye, het is een lief oud deuntje.’ Moeder glimlacht warm naar me en ik glimlach terug — ik vind het zo heerlijk als ze terugvalt in haar vroegere, Schotse tongval, ook al heeft Vader er een hekel aan. Hij zegt dat ze moet proberen te klinken als een echte Engelse dame. ‘Maar de woorden zijn nieuw, hoor je?’

Dan zingt ze voor me.

*Till a' the seas gang dry, my dear,
And the rocks melt wi' the sun;
I will love thee still, my dear,
While the sands o' life shall run.*

‘Moeder!’ vraag ik geschrokken, als ik de tranen in haar ooghoeken zie glinsteren. ‘Waarom huilt u? Hebt u pijn? Zal ik Hetty laten halen, of de arts?’

‘Nee, nee.’ Ze dept haar hemelsblauwe ogen met een geborduurde zakdoek. ‘Geen reden om ongerust te zijn, mijn lieve jongen. Ik heb alleen een beetje heimwee, dat is alles.’

Ik klem haar hand tussen de mijne. Moeder voelt koud aan — tegenwoordig voelt ze altijd verkleumd aan.

‘Op een dag zal ik een groot schip kopen,’ beloof ik haar ernstig, ‘en dan neem ik u mee op een prachtige reis terug naar Schotland.’

‘Op een dag, wanneer je helemaal opgegroeid bent, aye?’ Moeder glimlacht weer en leunt voorover om een kus op mijn hoofd te drukken. ‘Wat zou ik dat heerlijk vinden, James.’

‘James!’

De harde stem achter ons zorgt ervoor dat ik instinctief ineenkrimp.

NIMMER

Vader staat in de deuropening, gekleed in zijn strenge marineblauwe jacquet. Wit kant golft rond zijn hals als zeeschuim. De lijnen rond zijn mond staan hard. Ik weet dat hij zich zorgen maakt om Moeder, maar soms denk ik dat ik hem niet tevreden kan stellen, wat ik ook doe.

‘Vermoei je moeder niet,’ zegt hij tegen me.

‘Elias, het is al goed. Ik vind zijn gezelschap fijn.’

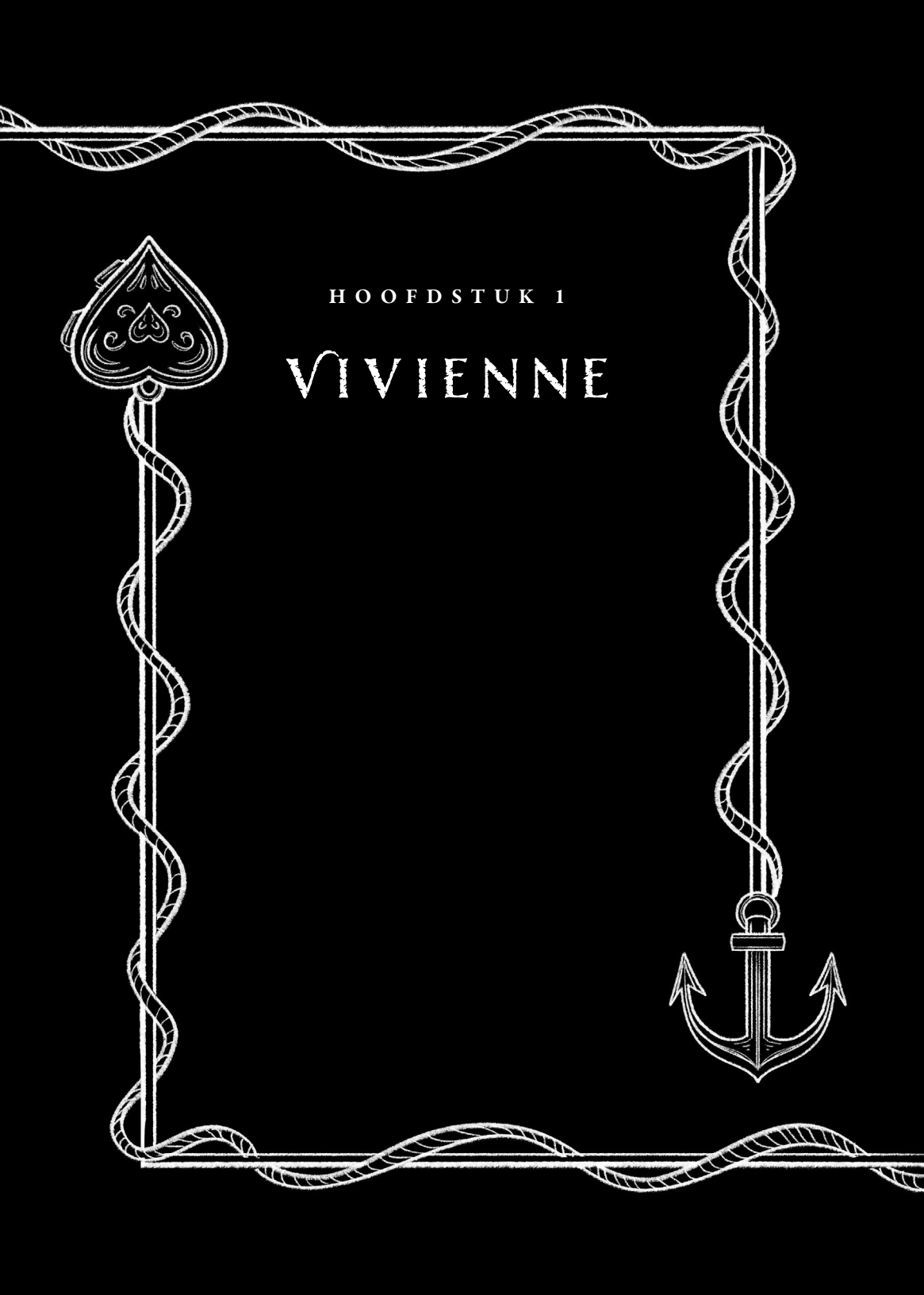
‘James moet zich concentreren op zijn lessen. De gouvernante liet me weten dat hij wegloopt en zich in de tuinen verstoppt...’

‘Hij is nog maar een jongen.’

‘Kleine jongens worden groot.’ Vaders blik op mij is zo intens dat ik mezelf ervan moet weerhouden om weg te duiken achter Moeders zijden rokken. ‘Daarom heb ik besloten dat je met me meegaat op mijn volgende reis. Je kunt beginnen als scheepsmaatje. Ik vertrouw erop dat je hard zult werken om je plaats aan de top te verdienen.’

‘Ik... Ik mag met u mee op de Spreeuw?’ Angst vermengt zich met opwindning. Een echte zeereis! Vader heeft me wel eens meegenomen op kortere handelsroutes, maar ik ben nog nooit langer dan twee weken van huis geweest. Ik zou Moeder vreselijk missen, natuurlijk. Maar... wat voor avonturen staan ons te wachten op de uitgestrekte open zee! ‘Zouden we zelfs piraten kunnen tegenkomen?’

Eindelijk breekt er een glimlach door op Vaders strenge gelaat. ‘Laten we hopen van niet, James. Maar misschien zijn ze dichterbij dan je denkt. En nee, deze keer ga je niet met me mee op de Spreeuw. We zullen de Jolly Venture tot onze beschikking hebben. Ik geloof dat ik binnenkort tot schout-bij-nacht word benoemd... Niets zou me trotser maken dan mijn zoon in mijn voetsporen te zien treden.’

HOOFDSTUK 1

VIVIENNE

nodig heb. Met een bijna pijnlijke inspanning probeer ik in te ademen door mijn neus, uit door mijn mond.

We weten allebei dat mama nooit meer terugkomt, papa ook niet, en dat we helemaal alleen zijn. Twee verloren kinderen, allebei ellendig, bang en verward. Ik ben eenentwintig, maar sinds dat fatale auto-ongeluk voel ik me misselijk en verdoofd, en absoluut niet volwassen.

In door mijn mond... uit door mijn neus.

Ik luister naar Oliver's boze voetstappen op de trap, gevolgd door nog een luide knal als hij zijn slaapkamerdeur dichtslaat.

Zometeen zal hij in zijn kussen liggen te snikken en ik heb geen idee hoe ik zijn verdriet weg kan nemen.

Kwaad veeg ik de tranen uit mijn ogen en draai me naar het aanrecht om de boodschappentas uit te pakken. Een pak melk. Een zak gesneden groenten, wat eieren, vegetarische spekjes. Het is een maaltijd die ik in een kwartier in elkaar kan flansen; de laatste tijd voelt elke maaltijd die ik op tafel weet te zetten sowieso als een kleine overwinning.

Zuchtend kijk ik naar de rommel die Oliver op de eettafel heeft achtergelaten. Overal liggen stukjes klei, verf, lijm en karton.

'Ruim je spullen op.'

Dat is alles wat ik zei waardoor hij in woedende tranen uitbarstte. Het rationele deel van mijn brein weet dat het niet echt gaat om het opruimen van zijn troep. Oliver is kapot aan het gaan zonder onze ouders. Hij is gebroken en heeft pijn. Maar mijn eigen gebroken en gewonde deel is woedend. Het enige dat ik verdomme wil is eten aan de fucking eettafel, zoals we vroeger deden. Is dat te veel gevraagd?

Met schokkerige bewegingen haal ik de koekenpan uit de keukenlade, zet hem op de inductiekookplaat en begin het eten klaar te maken.

Als het klaar is, overweeg ik om de hele eettafel met één grote veeg leeg te maken, maar ik zie er uiteindelijk vanaf. Ik doe het deksel op de koekenpan om het eten warm te houden en open de deur naar de trap. 'Ollie? Oliver? Het eten is klaar.'

Geen antwoord.

Ik zucht diep en sleep mijn voeten de trap op. Automatisch blijven mijn ogen hangen op de foto aan de muur op de overloop, waar papa en mama stralend richting de camera lachen, met Eyjafjallajökull — IJslands moeilijkst uit te spreken vulkaan — op de achtergrond. De foto is genomen tijdens hun tienjarig jubileum, twee jaar voor hun fatale ongeluk.

‘Oliver.’ Ik klop luid op zijn deur. ‘Hallo? Ik zei dat het eten klaar is.’

‘Geen honger.’

Zijn stem klinkt gedempt en uitgeput.

Ik open de deur en loop zijn schemerige slaapkamer binnen, vermijd ternaauwernood dat ik op Lightning McQueen en andere speelgoedauto's van *Cars* stap die over de vloer verspreid liggen, en bereik uiteindelijk zijn bed. ‘Hé.’

Mijn broertje ligt op zijn buik en knuffelt zijn kussen. Hij ziet er zo klein uit. En zomaar ineens vervaagt al mijn ergernis.

Ik ga naast hem liggen, sla mijn arm om zijn rug, en nestel mijn gezicht in zijn kastanjebruine krullen. ‘Ollie Olifantje.’

Nog maar vijf jaar geleden kon ik hem zo hard laten giechelen om dat koosnaampje. *‘Ik heb toch geen slurf!’*

Nu hoor ik hem een betraande snik slaken. Hij tilt zijn hoofd een beetje op en veegt snot af aan de mouw van zijn T-shirt. ‘Ik heb geen honger,’ zegt hij weer.

‘Ik weet het.’ Ik streek zijn haar. ‘Maar soms moet je toch eten.’

‘Als ik dat niet doe, ga ik dood,’ zegt hij ernstig. ‘Net als papa en mama.’

God, dit kind heeft een therapeut nodig. Ik had therapie voor hem moeten regelen vanaf de dag dat onze ouders stierven. Wat voor verschrikkelijke zus ben ik nou helemaal? Ik zet het op mijn uitpuittend lange mentale to-do lijst. Tegen Oliver zeg ik: ‘Mam zou me een klap voor mijn kop geven als ze zag hoe mager je wordt.’

‘Mam kan me niet zien.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Natuurlijk wel. Vanuit de hemel.’

‘Wij geloven niet in de hemel, Vivi.’

Ik trek een gezicht. Soms wou ik dat we geloviger waren. Zou dat het gemakkelijker maken? Zouden de wonden minder diep voelen?

‘Ik weet dat je ze mist. Ik mis ze ook. Maar ik voel me zo slecht als ik niet eens voor je kan zorgen. Alsof ze superteleurgesteld in me zouden zijn.’ Oké, ik denk niet dat ik zoveel emotionele chantage op de schouders van een tienjarige hoor te leggen, maar ik heb nou eenmaal erg weinig om mee te werken.

En Oliver gaat ten minste eindelijk rechtop zitten, veegt voor de tweede keer zijn neus af aan zijn mouw, voordat hij me een schuldbewuste blik toewerpt. ‘Sorry.’

‘Het geeft niet, lieverd,’ verzucht ik. ‘Laten we gewoon... samen avondeten, goed?’

‘Oké,’ mompelt hij. ‘Maar mag ik ze zien? Even snel?’

‘Natuurlijk.’ Ik haal het mooie gouden medaillon onder mijn verfrommelde trui vandaan. Het is een hartvormig hangertje met een glanzend oppervlak, dat ik op mijn negende verjaardag van mama heb gekregen. Het was bedoeld om kleine dierbare snuisterijtjes in te bewaren, maar het heeft jarenlang vergeten in een la gelegen. Na het ongeluk heb ik het weer gevonden en met een zakdoekje opgepoetst. Binnenin plaatste ik een kleine foto van mijn ouders, zodat ze dicht bij mijn hart en voor altijd veilig zouden blijven. Sindsdien heb ik hem nooit meer afgedaan.

Ik open het medaillon en we zitten een tijdje naast elkaar naar de stralende gezichten van onze ouders te staren.

‘Ze waren gelukkig, hè?’ mompelt Ollie uiteindelijk.

Ik woel door zijn haar en borstel mijn vingers door de rommelige krullen. ‘Ja.’

Als we beneden zijn, vul ik twee borden en zet ze op de salontafel bij de bank.

‘Ik ruim mijn spullen wel op,’ zegt Oliver, maar ik schud mijn hoofd en klop op de bank naast me.

‘Dit is ook gezellig. Netflix?’

Eindelijk een glimlach. Mijn broertje nestelt zich naast me, trekt zijn knieën op en knikt.

‘Hm, eens kijken.’ Ik doe alsof ik met een frons door de selectie kinder-series browse. ‘Nijntje?’

‘Wat?’

‘Of Peppa Pig? Wat kijken kinderen tegenwoordig?’

‘Vivienne,’ kreunt hij.

‘Oh, ik weet het al. Thomas de Stoomlocomotief! Ja, daar was je altijd dol op!’

‘Gast, maak je een fucking grapje?’

Ik verslik me in mijn eigen spuug en probeer mijn gezicht in de plooi te houden. Een dezer dagen moet ik toch eens met hem praten over zijn taalgebruik. Specifiek over wat hij wel en niet kan zeggen als er andere volwassenen binnen gehoorsafstand zijn. ‘Prima, ook goed. *Nailed It* dan maar.’

Ik zet onze favoriete bakshow op, waarin mensen met de meest abominabele keukenvaardigheden prachtige taarten proberen na te maken. Hoe slechter het lukt, hoe grappiger het wordt.

Tevreden schuift Oliver dichters naar me toe, met zijn bord gevaarlijk balancerend op zijn knieën. We kijken een paar minuten in stilte.

‘Dat kan ik beter,’ merk ik dan op, terwijl ik knik naar de ingekakte chocoladetaart op het scherm.

‘Nietes,’ zegt Oliver droogjes.

‘Wat, nietes? Een recept volgen gaat mijn vaardigheden echt niet te boven!’

‘En toch zijn je taarten nog steeds waardeloos.’

‘Wauw.’ Ik doe alsof ik hem een gekwetste blik toewerp. ‘Maak vooral geen carrière als inspiratiecoach’

Oliver grijnst en laat me daarbij zijn tanden zien: er zit één zwart gat in zijn gebit op de plek waar hij aan het wisselen is. Ik por hem met mijn elleboog in zijn zij en heel even voelt alles weer als voorheen.

Om half negen stapel ik onze borden en bestek op elkaar in de gootsteen. ‘Van je gat af, Ollie Olifantje. Tijd om naar bed te gaan.’

‘Nog niet moe,’ mompelt hij, terwijl hij in zijn ogen wrijft. Ik weet dat hij uitgeput is. Sinds we wezen zijn, voelt het op de een of andere manier alsof zelfs gewone schooldagen ons volledig opbreken. Alles is te veel en toch lijkt de tijd stroperig tot stilstand te zijn gekomen.

‘Kom,’ zeg ik tegen hem, terwijl ik hem naar boven dirigeer. ‘Ik wil dat je je tanden poetst. En was dat snot van je gezicht.’

NIMMER

Hij rolt met zijn ogen maar gaat toch de badkamer in. Ik rommel wat in mijn eigen slaapkamer, die naast de zijne ligt, tot hij in zijn pyjama naar buiten komt.

‘Goed zo,’ prijs ik hem. Ik ga bij hem zitten wanneer hij in zijn bed kruipt en strijk zijn dekbed glad nadat hij eenmaal gesetteld is. ‘Heb je een verhaaltje nodig?’

‘Maar je bent vreselijk slecht in verhaaltjes.’

‘Er was eens een jongen die inspiratiecoach wilde worden wanneer hij later groot was,’ reageer ik schamper. ‘Maar hij was er verschrikkelijk slecht in en niemand nam hem aan: einde.’

Oliver snuift, maar dan betreft zijn gezicht plotseling. ‘Denk je er wel eens aan dat als we later groot zijn, papa en mama nooit zullen weten wat we zijn geworden?’

Mijn hart krimpt ineen. Ik kijk naar beneden zodat hij de pijn in mijn ogen niet hoeft te zien, en bestudeer de vervaagde print van dinosaurussen op zijn dekbedovertrek. ‘Ja, daar denk ik wel ’s aan.’

‘Word je er verdrietig van?’

Het geeft me het gevoel dat ik in de papierversnipperaar gegooid word en dat die stukjes vervolgens in een leeg universum worden opgeworpen. Ik slik en knik. ‘Best verdrietig. Maar ik heb jou nog.’ Ik dwing een glimlach af en kijk op. ‘En jij hebt mij, voor altijd.’

‘Vivi, je gaat toch niet dood?’

‘Uiteindelijk gaan we allemaal dood.’

Oh kut. Nu kijkt hij zo verdrietig dat ik ineenkrimp vanbinnen. Wat is er verdomme mis met mij? Ik wil mijn nagels in mijn hand duwen en mezelf voor straf zo hard knijpen dat het gaat bloeden, maar omdat dat hem alleen maar meer van streek zou maken, leg ik mijn hand zachtjes op zijn arm. ‘Ik zal je nooit alleen laten, Ollie. Dat beloof ik.’

‘Ik laat jou ook niet alleen.’

‘Beter doe je dat niet.’ Ik buig me voorover en geef hem een kus op zijn voorhoofd. ‘Blijf niet te lang lezen, oké?’

Hij knikt. Ik weet dat hij wakker zal blijven totdat ik naar bed ga, en

dat ik dan zijn leeslampje uit zal zien gaan vlak voordat ik zijn slaapkamer-deur passeer. Maar daar zeg ik nooit iets van. Die jongen houdt gewoon van lezen. Beter dan drugs, of niet soms?

Ik negeer de afwas als ik beneden kom. Ik weet het, ik weet het... de vuile vaat zal daar blijven staan tot hij beschimmeld is als ik mezelf er niet toe kan zetten om het uiteindelijk te doen, maar ik heb er gewoon de energie niet voor. Vroeger was het zo gemakkelijk. Fuck, ik denk niet dat ik ooit gewaardeerd heb hoe verwend we waren toen mama er nog was, want zij was het soort moeder dat altijd in huis aan het rommelen was en wij hoefden nooit een vinger uit te steken. Dat zorgde trouwens wel voor een ruwe wake up call toen ik op kamers ging en ik ineens als enige verantwoordelijk was voor het opruimen van mijn zooi. Het kostte me een half jaar om erachter te komen hoe ik mijn kleine studentenkamer schoon en netjes moest houden.

En toen gebeurde het ongeluk. Ik kwam terug naar huis om bij Oliver te wonen. Ik zette mijn studie op pauze en vond een baan in een waardeloos callcenter waar de hitte altijd ondraaglijk is en de airco voortdurend uitvalt. Ik breng mijn dagen door met uitgescholden worden door gefrustreerde klanten, neem dan de overvolle bus terug door de stad om boodschappen te halen voordat ik moet rennen om Oliver op te halen, en als het me eindelijk gelukt is om hem naar bed te brengen, doet mijn lichaam pijn, voelt mijn geest aan als een vuile, verfrommelde theedoek en blijf ik alleen achter in een woonkamer die met de dag stoffiger wordt.

En dat is alles. Dit is mijn leven. Als dit volwassen zijn is, dan weet ik niet of ik er wel geschikt voor ben.

Ik sjok door de keuken en stop voor het kleine dressoirje dat vol ligt met ongelezen tijdschriften, mijn sleutelbos, Olivers handschoenen die we nooit hebben opgeborgen toen de zomer eenmaal was aangebroken, en een heel pakket ongeopende brieven.

‘Ugh.’ Hier hik ik al de hele dag tegenaan. Ik open de brieven een voor een. Mijn ogen gaan langzaam over de woorden terwijl ik mijn laatste restjes energie uit mijn lichaam voel sijpelen.

NIMMER

Geachte mevrouw Summers,

U heeft een verzoek ingediend voor voogdijschap over Oliver J.M. Summers (10). Voorafgaand aan de uitspraak kunt u een huisbezoek verwachten op 8 oktober om 12:00 uur. We zullen de details van uw situatie samen doornemen. Dit zal ons helpen om te bepalen of deze regeling voor u beiden goed zal uitpakken.

*Met vriendelijke groet,
Anna West*

Ik leg de brief neer, terwijl ik tegen mezelf zeg dat ik niet nerveus moet zijn. Ik ben er vrij zeker van dat dit slechts een formaliteit is. Ik ben meerderjarig, ik heb een inkomen, ik kan het huishouden doen... soort van. Ik hoef mezelf alleen maar een beetje op te lappen, mooi te glimlachen en iedereen te laten zien dat het goed met me gaat. Echt waar, het gaat prima.

Ik weet niet hoe ik moet ademen, maar verder gaat het prima.

Misschien omdat ik nu de drang voel om me als een bekwame volwassene te gedragen, open ik de andere brieven die ik al een paar dagen genegeerd heb ook maar. Meteen wens ik dat ik dat niet had gedaan. Rekeningen die ik nauwelijks kan betalen, een hypotheek die echt te hoog voor me is... Oh God, wat als we dit *huis* moeten verkopen?

Onmogelijk. Nee. Dit is thuis. De laatste plek waar ik soms nog een onverwacht vleugje kan opvangen van mama's parfum. Waar in de studeerkamer van mijn vader nog steeds zijn sticky notes hangen met zijn krabbelige handschrift naast zijn PC. Waar we een zolder hebben vol snuisterijen en prullaria die mama in de loop der jaren heeft verzameld. We gaan dit huis echt niet uit. Ik keten mezelf nog liever vast aan de voordeur.

Ik laat de brieven achter bij de rest van de rommel op het dressoirtje en installeer me op de bank met een colaatje. Ik struin Netflix af tot mijn oogleden beginnen te hangen en schop mezelf dan naar bed. Zoals gewoonlijk werp ik een blik op de foto aan de muur boven de trap, maar ik vermijd de

gesloten deur van de grote slaapkamer. Ik ben er goed in geworden om rond te lopen zonder daar langer dan een halve seconde naar te hoeven kijken.

Ik weet dat ik op een dag onder ogen moet komen wat daarbinnen is. Het is niet zo dat ik er sinds het ongeluk niet meer ben geweest, dus ik weet dat het bed netjes is opgemaakt, dat papa's wandelschoenen keurig naast zijn kant van het bed staan en dat al hun kleren nog in de inbouwkast hangen. We kunnen het niet voor altijd zo houden, bevroren in de tijd. Maar ik... ik wil gewoon niet dat het verandert.

Snel was ik mijn gezicht, poets mijn tanden, vlecht mijn donkerbruine haar in een slordige vlecht zodat het niet zweterig gaat plakken tijdens deze hete zomernacht, trek dan het versleten T-shirt aan waarin ik altijd slaap en kruip onder het koele, dunne laken. Het is echt te warm om bedekt te slapen, maar ik haat het gevoel dat ik 's nachts bloot en kwetsbaar ben.

Volgens mij slaap ik zodra mijn hoofd het kussen raakt.

Het is een van die dagen. Ik bedoel, het is altijd wel *een van die dagen* tegenwoordig, maar deze lijkt nog net een tandje erger. De hitte is ondraaglijk op het werk. We zitten allemaal opeengepakt in deze grote ruimte met lage plafonds, grijs tapijt op de vloer en slechts vijf smalle ramen die maar tot een spleetje open kunnen. Het zweet verzamelt zich al de hele dag in mijn nek en mijn headset schuurt tegen mijn oor. Mijn ogen blijven naar de klok springen. Het is zo'n grote ronde en hij is net hoorbaar genoeg om me gek te maken. Tik tok, tik tok, tik tok. Dat geluid zal me tot in mijn nachtmerries achtervolgen als ik straks eindelijk thuis ben.

Mensen schreeuwen de hele dag tegen me door mijn oortje. Ik kan het ze niet kwalijk nemen, het bedrijf waarvoor we zijn ingehuurd om de klantenservice te doen is gewoon waardeloos.

Om vijf voor vijf trek ik mijn headset af, leun achterover in mijn ongemakkelijke stoel en wrijf over mijn bezwete slapen.

Tik tok, tik tok, tik tok. Argh.

Op de een of andere manier heb ik weer een lange dag doorstaan en voor één keer loop ik niet achter op schema.

Ik pak mijn spullen en sta op het punt om naar buiten te gaan als Jonathan, mijn leidinggevende, zijn hoofd uit zijn kleine glazen hokje steekt. Het ziet eruit als een hete, claustrofobische douchecabine, maar het is nog altijd beter dan waar ik de hele dag heb gezeten.

‘Vivienne, heb je even?’

‘Ik ben net op weg naar huis,’ zeg ik.

‘Gewoon een snel praatje.’

Snel praatje. Natuurlijk. Met een vervelend gevoel in mijn maag stap ik zijn kantoor binnen. Hij biedt me een stoel en een glas lauwwarm water aan, maar ik schud mijn hoofd. ‘Ik moet mijn bus halen.’

‘Hm.’ Jonathan gaat wel aan zijn kant van het bureau zitten en bekijkt me met een blik vol ‘empathie’, waardoor ik zijn oogballen eruit wil prikken. ‘Het is me opgevallen dat je elke dag vroeg weggaat sinds je hier bent begonnen.’

‘Nou, dat komt dus omdat ik mijn bus moet halen,’ antwoord ik stekelig, terwijl ik mijn gewicht van de ene voet naar de andere verplaats.

‘Er rijden ook andere bussen.’

‘Tuurlijk.’ Ik hijs mijn schoudertas omhoog als die van mijn schouder begint af te zakken. ‘En er zijn ook andere mensen die mijn broertje kunnen ophalen, not. Ik heb je al eerder gezegd dat hij te jong is om alleen naar huis te kunnen gaan.’

Jonathan knikt vaag. ‘Op deze afdeling waarderen we teamwerk heel erg. We zetten ons allemaal een beetje extra in om onze klanten een geweldige klantenservice te bieden...’

‘Dat is bullshit, Jonathan. Kom op. We zijn hier allemaal omdat we nergens anders kunnen zijn.’

Tik tok, tik tok, tik tok. Die kloteklok is zelfs hier te horen.

Hij staart me aan door een bril die wat wazig is, zijn mond staat een beetje open, alsof hij moeite heeft met het registreren van de woorden die uit mijn mond komen. Inwendig krimp ik ineen. Heb ik zojuist mijn baan opgeblazen?

‘Je hebt je targets niet gehaald,’ zegt hij uiteindelijk. Om zijn punt te benadrukken schuift hij twee geprinte spreadsheets in mijn richting. ‘Je telefoongesprekken duren gemiddeld acht punt drie minuten. Ons doel is dat alle gesprekken niet langer dan vijf minuten duren.’

‘Maar dat komt omdat het onmogelijk is om een oplossing te vinden in minder dan vijf kloteminuten!’

‘En als je elke dag vroeg weggaat, mis je gemiddeld 1300 gesprekken. Dat kunnen we ons toch niet veroorloven?’

Ik staar hem aan. Is iedereen gek geworden? ‘Nee,’ grom ik uiteindelijk. ‘Ik denk dat *we* dat niet kunnen.’

Hij spreidt zijn handen in een onschuldig gebaar. ‘Niet mijn regels, Vivienne.’ ‘Oké.’

Hij kijkt me aan alsof hij iets anders verwacht. Een verontschuldiging, misschien. Ik staar wezenloos terug.

‘Oké?’

‘Tuurlijk,’ zeg ik. ‘Ik houd de gesprekken voortaan onder de vijf minuten.’ Dan zal ik het gesprek halverwege moeten beëindigen, maar als jij dat wilt... Prima.

Jonathan fronst een beetje, alsof zelfs zijn gladde brein registreert dat hier iets niet helemaal klopt. Maar dan knikt hij. ‘Dat zou geweldig zijn. Dat is alles voor vanavond.’

‘Dank je,’ *achterlijke bloemkool*. Ik haast me het gebouw uit en ren dan naar de bushalte, maar het is al te laat. Ik kan de lampen van mijn bus nastaren als hij de hoek omgaat en uit het zicht verdwijnt.

‘Jezus Christus.’ Ik pak mijn telefoon en stuur een berichtje naar Oliver:

VIVIENNE: Ik heb mijn bus gemist. Blijf op het schoolplein.

Ik wacht tot de twee blauwe vinkjes verschijnen voordat ik mijn telefoon wegsteek, en dan wacht ik in de kruipende avondschemering op de volgende bus. Hoewel de dagen nog warm en klam zijn, worden de septemberavonden steeds vroeger donker.

N I M M E R

Tik tok, tik tok, tik tok. Hóé is het mogelijk dat ik dat nog steeds hoor?

Ik staar naar de straatlantaarns die een voor een aangaan, terwijl ik met mijn rug tegen het glazen raam van de bushalte leun. Mijn telefoon zoemt.

OLIVER: Ik wacht wel.

Arm joch. Hij zal wel moe en hongerig zijn en al zijn vriendjes zullen inmiddels al wel opgehaald zijn. Ik ben zo'n slechte zus. Ik moet mijn leven echt op orde krijgen, zodat ik het zijne kan herstellen.

Eindelijk komt de volgende bus en stap ik in. Het duurt bijna vijftwintig minuten voordat ik uitstap bij de bushalte die het dichtst bij Oliver's school is. Hij staat al bij het hek en geeft me een opgeluchte zwaai als ik me naar hem toe haast.

'Hé.' Ik woel door zijn bruine krullen. 'Sorry hiervoor. Gaat het?'

'Ja, het gaat wel.' Hij hijst zijn rugzak op zijn schouders en samen banen we ons een weg door de kronkelige smalle straatjes van de binnenstad, terug naar ons huis.

'Hoe was het vandaag?' vraag ik.

'Goed,' mompelt hij.

Ik werp hem een zijdelingse blik toe. 'Kom op, wees eerlijk.'

Oliver haalt zijn schouders op. 'Gym was leuk.'

'Alleen gym?'

'Iedereen kijkt me altijd raar aan. Iedereen fluistert over wat er is gebeurd, weet je. Maar niemand praat erover.'

'Ze willen je gewoon niet van streek maken,' zeg ik, hoewel ik weet dat het toch niets uit zou maken. Hij is toch al van streek?

'Ik wil gewoon naar huis,' verzucht Oliver. 'Hé, hoor je dat?'

'Wat?'

'Sst!' Hij stopt om te luisteren. 'Het is net... een klok of zo.'

'Een klok...' *Tik tok, tik tok.* Ik knipper naar hem. 'Hoor jij het ook? Man, ik dacht dat ik gek werd vandaag!'

Waar het tikkende geluid de hele dag slechts een vaag, irritant achtergrondgeluid was, dringt het opeens tot me door dat het luider is geworden, alsof ik mijn oor tegen een kookwekker gedrukt houd.

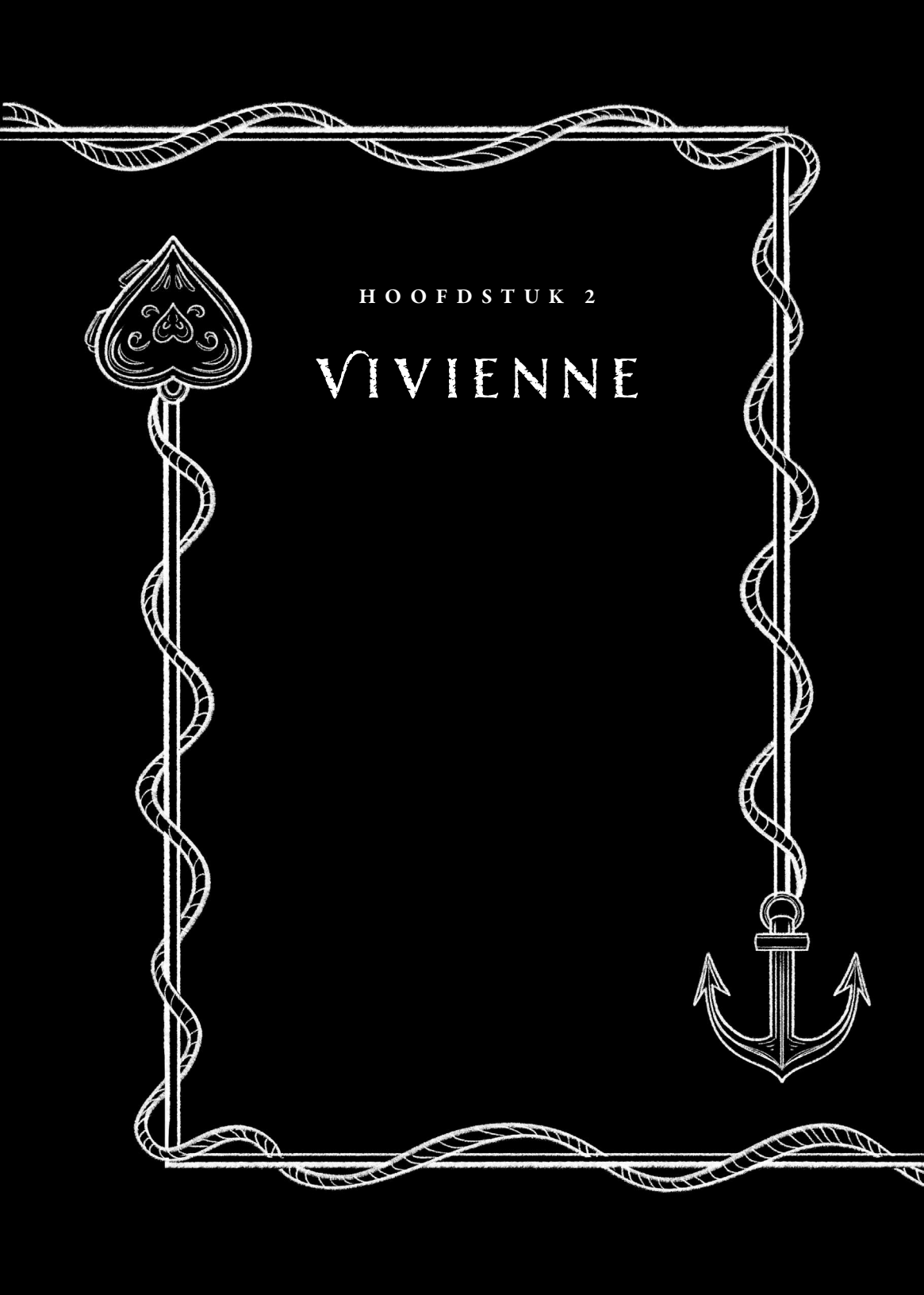
‘Het komt van die kant.’ Mijn broer draait zich naar een donker steegje aan onze rechterkant, ingeklemd tussen twee oude monumentale panden waar luxe modemerken of iets dergelijks in gevestigd zijn, en van waaruit irritante muziek door de openstaande deuren schalt. Het steegje is onverlicht en er hangt een vreemde geur, een beetje ziltig. Iets in mijn buik trekt zich samen.

‘Hé, Oliver, laten we verder gaan.’

Hij doet drie stappen de steeg in, alsof hij me niet hoort. Het tikkende geluid is nu zo luid dat ik de muziek uit de kledingwinkels niet meer hoor.

‘Ollie!’ waarschuw ik. Mijn intuïtie schreeuwt dat ik weg moet gaan. Waarom? Ik weet het niet. Maar mijn intuïtie heeft me nog nooit teleurgesteld, dus grijp ik Olivers arm. ‘Laten we gaan. Er is hier iets dat me niet...’

Een verschrikkelijk geluid overstemt me. Het is alsof de lucht explodeert, of alsof er vlak naast ons een vliegtuig neerstort. Ik voel een klap in mijn maag, dan een grote duisternis die zich om me heen wikkelt, me naar voren slingert, en dan... even helemaal niks.

HOOFDSTUK 2

VIVIENNE

ROSEMARY HART

Duistere gestalten van bomen om me heen, zo ver als ik kan kijken, wat niet veel verder is dan mijn uitgestrekte arm.

De koude die ik voel komt van de modderige bosgrond.

Ik... begrijp gewoon niet wat er aan de hand is. 'Ollie?'

Geen antwoord.

Ik krabbel overeind, trek de zoom van mijn stomme zomerjurk naar beneden, die plotseling veel te dun aanvoelt, en draai mijn hoofd heen en weer. 'Oliver!'

Mijn stem lijkt de mist te doorboren, af te ketsen op de bomen en terug te komen als een spottende echo.

'Fuck.' Ik draai me om en zie alleen maar meer bomen door de mist. Mijn hart begint een misselijkmakend ritme te slaan. Ben ik dood? Of is dit een soort comadroom? Ik herinner me de luide klap vlak voordat alles zwart werd, maar er was niets dat ons had kunnen raken. Het steegje was te smal voor auto's, er was niemand behalve wij...

Ik grijp naar mijn hoofd en trek aan mijn haar terwijl ik trillerig in- en uitadem.

'Oké. Fuck. Oké.' Oliver moet hier ergens zijn; hij was vlak bij me toen we vielen en hij zou nooit alleen op pad gaan. Ik kom in beweging, loop onder bomen door en struikel over wortels terwijl ik Oliver's naam roep. Hoe harder ik schreeuw, hoe sneller mijn voeten gaan, bonkend op de bosgrond, en dan... beweegt er iets in mijn ooghoek.

Hijgend stop ik en draai me om. 'Oliver!'

Iets donkers glijdt door de mist naar me toe. Wat is dat in hemelsnaam? Het beweegt als de nevel, maar het lijkt de vorm van een persoon te hebben. Of toch niet? Hoe dichterbij het komt, hoe meer alarmbellen er in mijn hoofd afgaan. Er is hier iets zo ontzettend mis dat mijn hele systeem dreigt te crashen.

Dat ding, die schaduw, komt geluidloos op me af.

Ik open mijn mond, maar mijn stem laat me in de steek.

Dát... wat het ook is... is niet menselijk.

Het valt in geen enkele categorie die ik ken. Het heeft ledematen en een hoofd en lange vingers die zich dreigend naar me uitstrekken.

Ik begin weer te rennen. Het ding zit me op de hielen, ongehinderd door de zwiepende takken die aan mijn jurk, mijn haar en mijn gezicht krabben. Ik krijg het vreemde gevoel dat mijn angst het nog sneller naar me toe trekt, en dan, tot mijn schrik, komen er nog meer donkere schaduwen van tussen de bomen naar me toe, tot ik nog maar een heel smal pad naar voren heb.

Ik droom. Ik heb een nachtmerrie. Dit kan niet echt zijn.

Mijn voet blijft ergens achter haken en ik struikel en val op mijn knieën. Mijn handen komen komen plat op de grond terecht.

‘Waar is ze?’

De stem die uit de schaduw klinkt, krast over mijn huid als een scherpe klauw. Ze zijn overal. Donkere kille vingers grijpen mijn armen en nog voor ik kan schreeuwen, zitten ze al boven op me, duwen me neer, rukken aan mijn jurk met krijsende stemmen.

‘Waar is ze? Waar is ze?’

Mam, pap, dit is het einde. Ik hoop dat de hemel echt is!

Mijn ledematen verstijven van afschuw, maar ik kan mijn ogen niet dichtknijpen om mijn naderende ondergang buiten te sluiten. Een schaduw buigt zich over me heen, zo dichtbij dat ik zijn adem in mijn gezicht zou hebben kunnen voelen als het een levend wezen zou zijn geweest.

Een plotselinge flits verblindt me bijna. Als rook verdwijnt de schaduw en uit de mist komt een andere gedaante tevoorschijn, die boven me uittorent. Nog een monster?

Wie hij ook is, hij houdt een brandende fakkel vast en stoot die in een andere schaduw — het is een gewelddadig gebaar dat het duistere wezen laat sidderen. Het vreemdste is dat het werkt. Een voor een verdwijnen de nachtmerrieachtige wezens.

Ik staar in de mist. Langzaam stapt het donkere silhouet van mijn redder naar voren. Ik vang een glimp op van een lange jas, die nonchalant openhangt. Mijn ogen gaan van een paar hoge, met metaal beklede leren laarzen naar glimmende gouden knopen, en dan naar een uitgestrekte arm, gehuld in donkerblauw fluweel.

Ik wil zijn hand al opgelucht accepteren, maar bevries plotseling opnieuw. Fuck, dat is niet zijn hand. Ik zie rood bloed, dat het glanzende, zilverkleurige ijzer van een dodelijk puntige háák bevlekt.

Met een ruk trek ik mijn hand terug en slaag er onhandig in om zelf overeind te krabbelen. Mijn jurk voelt als een natte slak tegen mijn benen.

De man plant de fakkel in de aarde en doet een stap naar voren. Automatisch doe ik een stap achteruit.

Hij is lang en torent boven me uit, zelfs nu ik rechtop sta. Zijn glimlach is ijzig wanneer hij op me neerkijkt, zijn neus een scherpe kromming in een gezicht dat aristocratisch is, maar ook nieuwsgierig en... wreed. Zijn haar is even donker en zacht als het zwarte fluweel van zijn jas, maar zijn ogen... Mijn adem stokt even als mijn blik de zijne ontmoet. Zijn ogen zijn fel en arctisch, als de scherven van helderblauwe diamanten. Blauw als vergeet-me-nietjes.

‘Zo.’ Zijn stem is ook al fluwelig en donker. ‘Waar is ze?’

‘Wie?’ Het verbaast me dat ik mijn stem nog kan vinden, ook al klinkt hij nogal hoog.

Hij doet nog een stap dichterbij en zijn verontrustende blauwe ogen bestuderen mijn gezicht alsof ik iets buitenaards voor hem ben. ‘Wendy,’ antwoordt hij langzaam.

‘Eh... wie?’ herhaal ik, even verward als angstig. Is deze man mijn enige hulp, of gaat hij me villen met die haak, zoals hij die schaduwwezens heeft gevild?

De man glimlacht; een dunne, spottende plooi van zijn lippen. ‘Ah, dan is ze er wellicht vandoor.’

Ik durf mijn ogen even van hem af te wenden terwijl ik om me heen kijk naar het mistige bos. ‘Ik weet het niet. Ik zoek gewoon mijn broer.’

Oh shit, oh mijn god, Oliver. Hij is hier helemaal alleen; misschien hebben die kloteschaduwen hem al te pakken. Ik moet hem nú vinden.

‘Een broer?’ Een van zijn donkere wenkbrauwen gaat omhoog. ‘Een jongen?’

‘Nee, een eekhoorn! Natuurlijk een jongen, wat anders? Hij was vlak bij me, en... en ik ben hem kwijt.’

NIMMER

‘Een verloren jongen.’ Zijn spottende glimlachje doet al mijn haartjes overeind staan.

‘Ik moet gaan.’

Snel als de bliksem grijpt zijn hand mijn arm beet. Gewoon een hand, godzijdank, en niet die haak, maar dat is maar een kleine opluchting. ‘Geen woord van dank? Ik geloof dat je onderschat wat die schaduwen met je gedaan zouden hebben als ik er niet tussenbeide was gekomen.’

‘Jezus, laat me los!’ Mijn hart begint in een alarmerend tempo te bonzen.

‘Wat ben jij? Hm?’ Ondanks mijn pogingen om me los te rukken, houdt hij me met gemak vast en trekt hij me zelfs iets dichterbij. Met een frons op zijn gezicht kijkt hij op me neer. ‘Wie ben jij?’

‘Ik... Ik ben niemand!’ Het is moeilijk om me tegen zo’n dwingende greep te verzetten. ‘Niemand van belang.’

‘Waarom betwijfel ik of dat waar is?’

‘Hoe moet ik dat weten? Je doet me pijn...’ Ik haal trillerig adem. ‘Dánk je dat je me gered hebt. Oké? Laat me nu alsjeblieft met rust.’

‘Mijn lieve meisje, je lijkt zelf ook vreselijk verloren.’

‘Vertel me dan verdomme waar ik ben!’ Mijn onderbuikgevoel zegt me dat deze man net zo gevaarlijk is als die schaduwen; misschien nog wel erger.

‘Natuurlijk.’ Zijn stem streelt mijn huid als een zachte veer. Hij tilt zijn haak op en plaatst de punt vlak onder mijn kin. Veel druk oefent hij niet uit, maar de suggestie van het scherpe ijzer tegen mijn huid is genoeg om me te doen verstijven. ‘Ik weet niet wat je bent of waarom je zo onfortuinlijk bent om in mijn armen te vallen,’ mijmert hij zachtjes, ‘maar ik vrees dat je geluk op is, lief meisje. Welkom in je eigen holle graf.’

‘Wat?’ fluister ik.

‘Ik kan niet zeggen waarom hij je hier in Nimmerland laat ronddolen, zo vlak na de Nimmernacht,’ zegt de man. ‘Je kunt proberen te vluchten, maar je zult nooit meer vertrekken.’

Ik draai mijn arm zo hard ik kan en probeer me los te rukken uit zijn greep. ‘Laat me los!’

Nimmerland...? Zegt de man met een háák als hand?

Wat gebeurt hier in godsnaam?

Dit is duidelijk een bizarre droom, toch? Of iemand haalt een grap met me uit. Wie, geen flauw idee, want ik ken niemand die zo wreed zou zijn... of zo rijk. Het lijkt me mogelijk dat ergens in dit bos verborgen camera's kunnen hangen. Als dit een of andere smerige prankshow blijkt te zijn, sleep ik ze voor de rechter. Dat garandeer ik je.

Ik richt mijn ogen op naar zijn koele, onderzoekende blik en zeg zo kalm mogelijk: 'Ik ga mijn broer zoeken.'

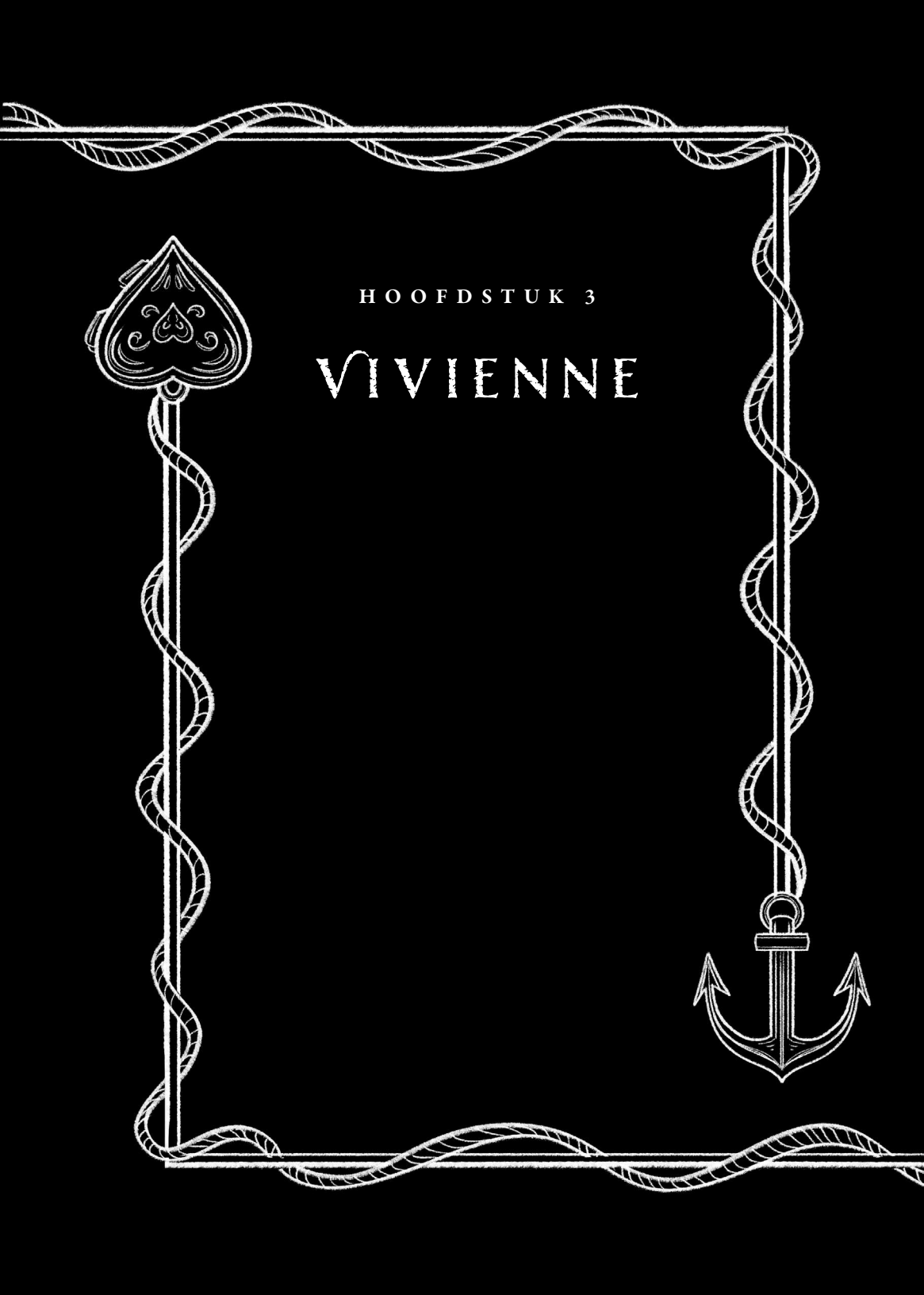
'Die jongen heeft geen schijn van kans. Jij misschien wel, als je met me meegaat.'

'Waarheen?' vraag ik achterdochtig.

Zijn glimlach is verontrustend. 'Ik heb een schip, ver van deze schaduwen en dit bos. Je bent welkom aan boord...' Weer dwaalt zijn blik over mijn gezicht, zakt dan naar beneden en blijft even hangen op mijn borst, voordat hij me weer in mijn ogen kijkt. 'Lieveeling.'

Ik weet niet of ik wakker ben of droom. Ik weet niet of deze man is wie ik denk dat hij is, of hoe dat zelfs maar mogelijk is. Maar mijn instinct voorspelt me één ding: er schuilt een duisternis in hem die niet goed voor me kan zijn. Zelfs als hij de enige levende ziel in de buurt was, zou ik nog steeds beter af zijn als ik ver bij hem vandaan bleef.

'Ik ben je lieveling niet.' Ik weet niet wat me bezielt en waar ik de kracht vandaan haal, maar met een laatste scherpe draai van mijn arm en een stoot van mijn elleboog tegen zijn brede borstkas, weet ik mezelf los te rukken. Ik struikel achteruit. Voordat hij me weer kan grijpen, draai ik me om en begin te rennen en de samengepakte bomen slokken me al snel op.

HOOFDSTUK 3

VIVIENNE

en verdrijft het zonlicht de laatste nevelen. Doornige ranken wikkelen zich om mijn enkels, akelige stekeltjes prikken in mijn armen, iets verstrikt zich in mijn haar en ik moet mezelf met een pijnlijk gesis loswrikken. In elk geval ziet het bos er iets minder boosaardig uit nu de zonnestralen langs de bladeren schijnen. Ik begin dingen op te merken: bosanemoontjes en veld-
lelies bedekken de bosgrond als een zoetgeurend tapijt, en het helderste beekje dat ik ooit heb gezien kabbelt over rotsen en keien die zijn begroeid met stervormig mos.

Ik stop, want mijn droge mond trekt me naar het beekje toe. Dit water ziet er helderder uit dan mijn eigen kraanwater. Ik schep een handvol op en breng het naar mijn lippen, maar dan houdt een diep onderbuikgevoel me plotseling tegen.

Ik kan niet zeggen wat het precies is. Ik heb dorst en dit water is koel en fris, het glinstert in het zonlicht. Maar het lijkt gewoon... te perfect.

Als een verleidelijk valstrik die staat te popelen om me te vangen.

Oh, God. Misschien ben ik een idioot, maar wat weet ik van nou helemaal deze plek? Geen zak. Nimmerland, zei de man... De man met de haak. Ik zou lachen als ik niet zo bang was.

Net als ik weer overeind kom, hoor ik iets.

Gelach, hard en hoog, zoals... zoals dat van kinderen! Op een plek als deze? Mijn huid kriebelt van onbehagen. Maar als er kinderen zijn, zijn er misschien ook volwassenen; mensen die me kunnen helpen Oliver te vinden, mensen die me kunnen helpen om chocola te maken van deze bizarre plek.

Zodra ik tevoorschijn kom uit irritant dicht struikgewas, word ik geconfronteerd met een aanblik die me met stomheid slaat. Jongens — haveloze, wild uitziende jochies — zweven tussen de bomen, voortgestuwd door een of andere onzichtbare kracht. Hun gelach weerklinkt door het bos en mijn ruggengraat tintelt opnieuw.

Ze zien eruit als kleine kinderen, maar Jezus, ze lijken niet helemaal menselijk; niet zoals ze de zwaartekracht trotseren en hun haveloze kleren in de lucht fladderen als vleermuisvleugels.

Iemand joelt en mijn blik schiet omhoog naar een cederboom. Een

kleine figuur balanceert op het uiteinde van een hoge tak, zijn donkere haar in de war gebracht door de wind, en mijn hart springt omhoog naar mijn keel.

‘Oliver!’

Meteen bevriest elk kind halverwege zijn vlucht in het luchtruim en draait zich om, om met opengesperde ogen naar mij te staren.

Ik negeer ze en ren zo snel als ik kan naar de boom terwijl het bloed in mijn oren dreunt. ‘Oliver! Ben je gek geworden? Kom naar beneden!’

‘Vivienne?’ Olivers stem is dof. Hij kijkt op me neer, zijn bruine ogen vertroebeld door verwarring.

‘Ik zei, kom naar beneden!’ Wat doet hij verdomme daarboven? Wie heeft gezegd dat hij in die boom moest klimmen?

Oliver zwaait op de tak en ziet er plotseling een stuk minder zelfverzekerd uit. ‘Uh... Vivi!’

‘Grijp iets!’ roep ik.

Zijn handen zwaaien in het rond om ergens houvast te vinden en dan... Mijn adem stukt als hij met wapperende armen naar de grond tuimelt. Zonder na te denken stort ik me naar voren, gedreven door puur instinct.

We landen in een warrige hoop ledematen en bladeren, en de klap dreunt door mijn hele lijf. We hoesten, hijgen en sputteren als Oliver van me af krabbelt en hijgend met grote, ronde ogen naar me staart.

‘Vivi... Je bent er.’

‘Natuurlijk ben ik hier,’ hijg ik piepend. ‘Wat ben je godverdomme aan het doen? Ik heb je overal gezocht!’

Hij knippert naar me. Zijn uitdrukking houdt het midden tussen ongeloof en verwondering, en dan grijnst hij ineens; een wilde, roekeloze grijns waardoor ik hem aanstaar. ‘Ik wist dat je hier ook zou komen.’

‘Wat ter wereld?’ antwoord ik, terwijl mijn handen trillen van de adrenaline. ‘Je was verdwenen, kleine etter! Ik was je kwijt! Weet je verdomme wel hoe doodsbang ik was? En hier ben je in bomen aan het klauteren alsof je een verdomd circusaapje bent!’ Plotseling ziedend sta ik op en grijp zijn arm. ‘We maken dat we hier wegkomen, voordat er nog meer rare dingen gebeuren.’

‘Succes daarmee,’ klinkt een stem van boven ons, en ik kijk naar de vliegende kinderen, die ons met ongeneemde nieuwsgierigheid gadeslaan. ‘Deze plek is niets dan raar.’

Een windvlaag laat bladeren om me heen dwarrelen en ik zet een stap achteruit als een figuur uit de bomen naar beneden duikt en sierlijk neerkomt. De jongen richt zich voor ons op, zijn blonde haar in de war en zijn ogen vol kattenkwaad. De kinderen vallen stil, hun blikken op hem gericht in een mengeling van ontzag en angst.

‘Welkom in Nimmerland!’ kondigt hij glunderend aan, terwijl hij zijn armen wijd spreidt, alsof hij het hele bos wil omhelzen. ‘Ik ben Peter Pan, koning van dit rijk en leider van deze bende.’

Peter.

Pan.

Dé Peter Pan. Die uit de verhalen?

Krankzinnig. Dat is verdomme krankzinnig en mijn hoofd kan het niet accepteren. ‘Waar zijn de verborgen camera’s?’ grom ik. ‘Peter Pan?’

‘Ah,’ zegt hij, terwijl hij om me heen cirkelt als een roofdier dat zijn prooi in de gaten houdt. ‘Wendy vertrekt en wat krijgen wij? Een volwassen meisje. Dat is nog nooit eerder gebeurd.’

‘Daar weet ik niets van.’ Tot mijn ergernis schuifel ik een stapje bij hem vandaan. ‘Maar ik ga graag weg.’

‘Oh, maar je kunt niet weggaan, Vivienne.’

Ik verstijf. ‘Hoe weet je hoe ik heet?’

‘Noemde je broer je net niet zo?’ Hij grinnikt en schudt zijn hoofd alsof ik vreselijk grappig ben. ‘Ach, het maakt niet uit. Je bent nu hier en dat is... Nou ja, dat is prima.’

‘Wil je iets van me?’ vraag ik voorzichtig, en ik trek Oliver dicht tegen me aan.

‘Willen?’ herhaalt hij. ‘Helemaal niets. Behalve misschien wat gezelschap. Weet je, we kunnen wel iemand als jij gebruiken, Vivienne. Iemand om voor ons te zorgen, onze kleren te herstellen en ons verhalen te vertellen bij het vuur. Een moeder, zo je wilt.’

‘Moeder?’ Ik snuif. Dit wordt steeds mooier. Of beter gezegd: vreemder. Als dit een of andere gestoorde televisieshow is, dan melken ze het thema nu wel erg uit. ‘Zie ik eruit als een moeder?’

‘Misschien niet,’ geeft hij toe, terwijl hij me nadenkend aankijkt. ‘Maar schijn bedriegt, nietwaar? Kijk maar naar mij: ik ben een jongen, en toch heb ik de macht van leven en dood in mijn handen.’

Dat is volgens mij het griezeligste dat ik ooit heb gehoord. Ik probeer me te herinneren wat ik weet over het verhaal van Peter Pan. Was het niet iets over dat hij als baby door elfjes naar Nimmerland werd ontvoerd? Of iets over... dat ‘ie zijn ouders verliet en van huis wegliep?

‘Als je een moeder wilde, had je haar niet in de steek moeten laten,’ snauw ik.

Zijn glimlach bevriest. Schaduwen dringen zijn ogen binnen en verkillen mijn kern. Dit is geen kind. Nee, er is niets kinderlijks aan de manier waarop hij naar me kijkt, zijn hoofd lichtjes opzij gebogen als een griezelige demon uit een horrorfilm.

‘Misschien,’ zegt hij. ‘Of misschien ook niet. Maar weet dit, Vivienne: zolang je bij mij bent, zullen jij en je broer veilig zijn voor alle schaduwen, elfjes, zeemeerminnen en piraten die hier wonen.’

Niets is hier veilig. ‘Die schaduwen. Wat zijn dat?’

‘Gewoon, schaduwen. Had je er last van?’

Een rilling trekt door me heen. ‘Dus ze komen hier niet?’

‘Alleen als ik ze hier wil.’ Hij toont me een wilde grijns voordat hij naar achteren springt en sierlijk de lucht in zwiept, zonder zijn ogen van me af te wenden. ‘Ik zei ‘t toch. Ik ben koning.’

‘Dan weet je vast waar de uitgang is!’ roep ik hem na.

Hij lacht alleen maar. ‘Kom met me mee, moeder!’

Moeder, m'n reet. Ik kijk hoe Peter Pan moeiteloos door de lucht glijdt. Zijn lach is bedwelmend, wild en vrij, maar het stelt me compleet niet gerust, vooral niet wanneer de andere kinderen van hun takken springen en hun kleine lijfjes even stilhangen voordat ze door onzichtbare stromingen worden gegrepen.

‘Hij zei dat ik dat ook kan,’ zegt Oliver, voordat hij zich losmaakt uit mijn armen. ‘Hij zei dat hij me zal laten vliegen.’

‘Nee...!’ begin ik, maar hij klautert al als een eekhoorntje een boom in en bereikt de eerste tak waar hij vanaf kan springen.

‘Vivi! Kijk naar mij!’ roept Oliver met een opgewonden blik in zijn ogen. Mijn adem stukt in mijn keel als hij springt, een duikvlucht naar beneden maakt om vervolgens net op tijd weer de lucht in te worden gedragen.

‘Ollie, pas op!’ roep ik, mijn stem nauwelijks hoorbaar boven het geluid van het uitbundige gelach van de jongens uit.

‘Pas op?’ spot Peter, terwijl hij met een windvlaag naast me neerkomt. ‘Wat is daar nou leuk aan?’

Om zijn punt te benadrukken, geeft hij een zwaai met zijn pols, en de kleinste van de jongens valt plotseling gillend uit de lucht, totdat Peter terloops weer een windvlaag oproept om hem op te vangen, net voordat hij op de grond kan neerstorten.

‘Zie je wel?’ grijnst Peter. ‘Hooft allemaal bij het spel.’

‘Ben je gek geworden?’ gil ik. ‘Je vermoordt nog iemand!’

Hij kijkt me met donkere ogen aan. ‘Ik heb je broer ook elfenstof gegeven. Hij zal zoveel plezier hebben.’

Een ziek gevoel begint in mijn maag te kolken. ‘Hij heeft geen elfenstof nodig. Hij moet naar huis.’

‘Iedereen heeft elfenstof nodig om te kunnen vliegen, Vivienne. Dat is mijn enige regel.’

‘Je hebt regels over vliegen?’

‘Kijk.’ Peter wijst omhoog. ‘Hij lacht. Wil je niet dat hij plezier heeft?’

Niet dit soort plezier. Ik kijk hoe Ollie zwenkt en zie dan hoe het kleinere kind, niet meer dan een peuter eigenlijk, onvast door de lucht beweegt. ‘Weet je zeker dat hij in orde is?’

‘Natuurlijk,’ antwoord Peter met een schouderophaal. ‘Hij is het zo weer vergeten.’

Wanneer hij weer opstijgt, huiver ik. Ik heb Oliver gevonden, ja — maar wat nu? Ik vraag me af of we thuis een ongeluk hebben gehad en ik nu

NIMMER

in een soort comateuze koortsdroom lig. Deze plek is een sprookje dat de verkeerde afslag heeft genomen... Ik moet Ollie hier weghalen.

‘Vivi!’ roept Oliver, terwijl hij door de lucht zweeft. ‘Dit is leuk! Kom op, we wachten op je!’

‘Leuk,’ fluister ik, en het woord smaakt vies op mijn tong. Dit is ongeveer even leuk als ontdekken dat er een clown in je kast zit.

Omdat ik geen andere keuze heb, volg ik Peter Pan en de kinderen naar een hol vlak onder een enorme, knoestige boom. Een slingerende ladder van touw en boomwortels leidt ons diep ondergronds, waar de lucht dik en muf wordt en ik de vochtige aarde op het puntje van mijn tong proef.

‘Welkom thuis,’ kondigt Peter met een zwierig gebaar aan, duidelijk in de verwachting dat we versteld zullen staan van het uitgestrekte labyrint van tunnels en kamers dat zich om ons heen uitstrekt. Maar terwijl ik de schemerige ruimte in me opneem, voel ik alleen maar ongemak.

Er is hier beneden iets aan het rotten. De geur kleeft aan alles als een fijn laagje stof. Ik zie gebarsten kommen en borden die hoog opgestapeld staan op een gammele tafel, spinnenwebben die aan de randen kleven, niet bij elkaar passend bestek en versleten poppen die onderuitgezakt op stoelen zitten die overal verspreid staan.

‘Oliver,’ zeg ik zachtjes, terwijl ik hem weer bij de arm neem. ‘Ik denk dat we een andere plek moeten zoeken. Ergens met meer... privacy.’

‘Waarheen?’ vraagt hij. ‘Peter zei dat Nimmerland ’s nachts verandert. We moeten niet buiten zijn als het donker wordt.’

Als ik aan die klauwende, sissende schaduwen denk, lopen de rillingen over mijn rug. ‘Dan moeten we vertrekken voordat het donker wordt. De plek zoeken waar we vandaan kwamen en kijken of we terug kunnen gaan...’

‘Oké,’ mompelt Oliver, maar dan verandert er iets in zijn ogen. Het is alsof een dunne sluier zijn pupillen vertroebelt. ‘Morgen. Nu wil ik spelen.’

‘Spelen?’ Ik staar hem verbijsterd aan. ‘Oliver, begrijp je dan niet hoe verneukt deze situatie is?!’

Een frons nestelt zich tussen zijn wenkbrauwen. ‘Jawel. Maar hij laat me vliegen.’

‘Eet tenminste iets,’ klinkt Peters stem van achter ons.

Ik gil bijna. Hoe heeft hij ons zomaar kunnen besluipen zonder een kik te geven?

‘Je zult wel honger hebben. Mijn jongens wel. We hebben al dagen geen warme maaltijd gegeten.’

‘Kook dan iets,’ antwoord ik geïrriteerd.

‘Oh, ze kunnen niet koken.’ Hij haalt zijn smalle schouders op. ‘Dat heeft niemand ze geleerd.’

‘Kook alsjeblieft voor ons,’ begint de kleinste van de jongens, die ons vanuit een zijgangetje nadert. ‘Eén keertje maar?’

‘Ik ben goddomme je moeder niet!’ grom ik, maar ik heb meteen spijt van mijn harde toon als er tranen in zijn ogen verschijnen. Hoe oud is hij eigenlijk...? Vijf? Jezus Christus, ik kan een letterlijke kleuter toch niet in de steek laten? Knarsetandend geef ik toe: ‘Eén avond dan. Maar meer niet, capice?’

Ik val bijna om als het kind naar voren springt en zich in mijn armen werpt, waarbij zijn loopneus snot over mijn jurk uitsmeert. Gatver. Hij stinkt ook. Het zou me niet verbazen als hij vlooiën had. En hij voelt zo mager terwijl hij zich tegen me aandrukt als een straatkatje dat snakt naar een beetje aandacht. Wat voor ziek spelletje speelt die Peter Pan hier? En... wat gebeurt er met degenen die niet mee willen spelen?